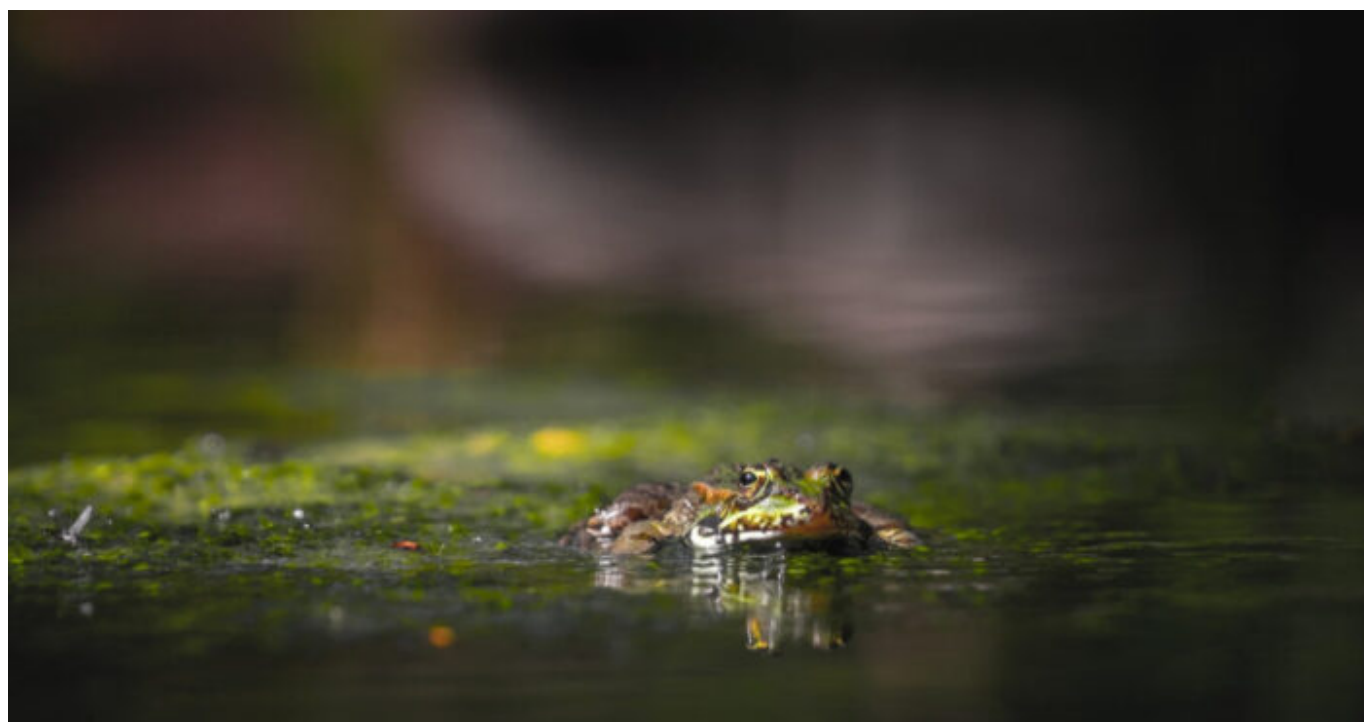

Zneužívání: 51. Jak náboženství zabíjí odpočinek

Zneužívání

Jako žabí chichotání: Jak náboženství zabíjí odpočinek

*Téma odpočinku fascinuje náboženské vůdce.
Jako žabí chichotání fascinuje kluky.*

Náboženští vůdci se na rozdíl od skutečně zbožných vůdců „*chovají zbožně, ale odmítají moc, která by je mohla učinit zbožnými*“ (2 Tim 3,5).

Budou mít také sklon k posedlosti jakoukoli záležitostí, kterou Bůh uzákoní, a Bůh Bible skutečně uzákonil odpočinek. Ve skutečnosti ho zařadil jako číslo 4 na svůj seznam 10 nejlepších věcí, které je třeba udělat (a které není třeba udělat). Přikázal den odpočinku každý týden a nazval ho „šabat“, což znamená, jak se sluší a patří, „Zastav se!“.

Tento právní předpis po staletí těšil i rozčiloval náboženské vůdce.

Potěšilo je, protože jim předkládá pravidlo. A pravidla, jen tak utkaná dohromady, vytvářejí pohodlné náboženské bezpečnostní příkrývky.

Pravidla určují hranice chování. Při znalosti těchto hranic mohou náboženští vůdci podle nich jednat, nebo se tak tvářit, a tím si zajistit svůj status náboženských vůdců. Mohou také využívat své hodnosti k tomu, aby tyto hranice manipulovali podle svých představ, a přitom hlásat svá pokřivená pravidla jako slovo Boží.

Toto pravidlo náboženské vůdce *rozčiluje*, protože není dostatečně konkrétní. Bůh řekl: „V sobotu nebudeš dělat žádnou práci“. Při zdůrazňování tohoto příkazu se starověcí náboženští vůdci ptali: „Co přesně kvalifikuje takovou věc jako je práce?“

Pak se pustili do odpovědi na tuto svou vlastní otázku. Postupem času se odpovědi hromadily. Přibývalo konkrétních údajů. V souladu s tím se parametry „odpočinku“ stále zpřísňovaly. Lidé se například dozvěděli, jakou přesnou vzdálenost mohou ujít, aniž by „pracovali“.

Takto vyzbrojeni nudnými a těžkými pravidly vedli náboženští vůdci ke stále únavnějšímu úkolu odpočinku. Samozřejmě ani oni nemohli dodržovat všechna svá vlastní pravidla. Přesto, vysoce zkušený v sebeklamu a kontrole svého image, cedili komáry, polykali velbloudy – a s opovržením pohlíželi na lidi, kteří nebyli dostatečně zbožní, aby dělali totéž.

Pak se ale objevil muž, který nehrál podle jejich pravidel. Za normálních okolností by to pro náboženské vůdce nebyl žádný velký problém. Prostě by tím mužem opovrhovali spolu s ostatními hříšníky – až na dvě věci: (1) Lidé ho následovali. (2) Tvrdil, že je Bůh.

Náboženští vůdci si byli jisti, že jeho tvrzení, že je Bůh, nemůže být pravdivé, protože tento muž rozhodně nebyl věřící. Neměl žádné doklady z akreditovaného teologického semináře. Nepřišel *za nimi*, aby se ucházel o jejich schválení a „krytí“. A v sobotu dělal věci, které podle nich zcela jistě spadaly do kategorie Práce. Proboha, vždyť uzdravoval nemocné lidi.

A aby toho nebylo málo, šly za ním hloupé davy. Lidé, které ovládali a na které se dívali svrchu, se hrnuli za člověkem, který otevřeně káral náboženské vůdce a odmítal jejich pravidla. To je rozzuřilo. Děsilo je to. Ohrožovalo je to až do morku kostí.

Takové chování nemohli tolerovat. Ani osobu, která se tak chovala.

Kluci, kteří loví obří žáby na maso, je loví oštěpem ve tvaru vidlice, obvykle v noci. Zaměří se na žábu a pak ji nabodnou.

Podobně, jako když náboženství zabíjí Sabat. Podobně se pokusilo vyhubit Pána soboty.

Ale to náboženští vůdci, kteří zorganizovali Ježísovo ukřižování, nevěděli: On je vzkříšení a život. To, co v něm žije, může být uhašeno a pohřbeno, ale přesto to povstane.

Zůstává tedy sobotní odpočinek pro lid Boží. (Žid. 4:9)

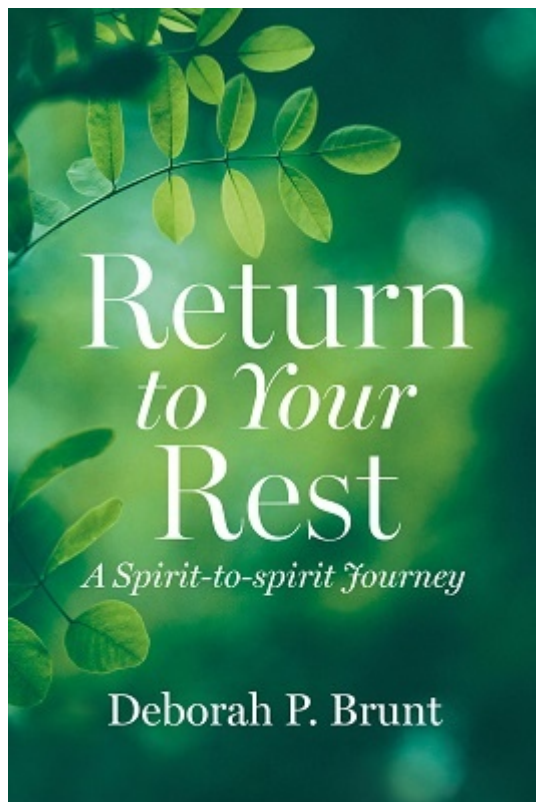
Klíčem ke vstupu do tohoto odpočinku je poučit se z příkladu náboženských vůdců – ne, nenásledovat ho, poučit se z něj. Jediná pravidla, která vytvářejí zdravé hranice, jsou pravidla, která vytváří sám Bůh. Jakákoli pravidla, která přidáme, se stávají nikoli hranicemi, ale pouty.

Abychom se naučili, co to znamená „Přestaň pracovat!“, musíme se vyvarovat jakéhokoli univerzálního vzorce, nebo dokonce vzorce „*toto jsou kroky, které musím udělat*“. Bůh, který vyzývá k odpočinku, nám šije parametry na míru a osobně nás učí, jaké jsou.

Tam, kde žijete, dnes náboženství stále zabíjí sobotu už tím, jak se jí snaží dodržovat. Když však lidé zoufale toužící po odpočinku opustí pohodlí náboženského vyčerpání a doklopýtají k samotnému Bohu, sobota zůstane – a Pán skutečného odpočinku je ožíví.

Deborah Bruntová

[KEY TRUTH](#)

Kniha Návrat do svého odpočinku: Cesta ducha k duchu

Původní verze tohoto příspěvku byla publikována 23. května 2016. Tato revidovaná verze se objevuje jako kapitola 3 v aktualizovaném vydání mé knihy [Návrat do svého odpočinku: Cesta ducha k duchu](#).

Obrázek od [johnnpas](#) z [Pixabay](#)

Deborah Bruntová

Deborah Bruntová

Jsem Deborah, bílá žena z hlubokého jihu, miluji Boha a jsem hledač pravdy.

Hledající znamená stále se učit.

Konečně se učím vidět to, co jsem dříve nemohla.

Učím se oddělovat to, co vypadá jako náboženské, ale je toxické – od toho, co je vzácné a co je skutečně Bůh.

Mluvím, abych řekla, co jsem viděla.

Po desetiletí jsem žila v SBC život jako náboženský křesťan. Většinu těch let jsem opravdu znala Krista. Nevěděla jsem, do jaké míry z toho, co si myslím a věřím, dělám a říkám, se odrážejí spíše náboženské věci, které jsem se učila, než Kristova mysl.

Stále nevidím vše jasně. Pořád na mě lpí náboženský hajzl. Ale – hurá! Hurá! Hurá! – Jdu s Bohem.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)